

ÖZGÜR ÇIRAK • Biz de Yarn Güleriz

ÖZGÜR ÇIRAK 1982 Amasya doğumlu. İzmir Alsancak'ta Zorba Kitabevi'nin kurucularından. 2019'da yayımlanan ilk öykü kitabı *Sıcacık Bir Ev* ile 2020 Türkan Saylan Sanat Ödülü'nü aldı. 2021 yılında *Ormandan Gece Gelen* isimli novellası yayımlandı. Gençlik edebiyatı kapsamında da *Kemal Tahir - Bir Fırtına Dindi* ve *Tarık Buğra - Romanımı Arayan Adam* isimli iki biyografik romanı var. İzmir'de yaşıyor.

İletişim Yayınları 3371 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 600
ISBN-13: 978-975-05-3591-8

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK SEDA Mit

KAPAK FOTOĞRAFI Berkay Üzüm

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ÖZGÜR ÇIRAK

Biz de Yarın Güleriz

1, 20 ve 13'e...

İÇİNDEKİLER

<i>Mülayim</i>	9
<i>İnce kuyulmuş</i>	27
<i>Kitap kapağı</i>	38
<i>Ense</i>	47
<i>Kimseye anlatılmayacağına dair söz verilen hikâye</i>	56
<i>Ayna ve ustura</i>	63
<i>Randevu</i>	71
<i>Her taşın altı</i>	78
<i>Kâğıttan kaplan</i>	85

Milayim

Meltem Emil biraz da buralarda es diye

Bir sonraki ayın birinde yatacak maaş ve Melis'in hayaliyle hep aynı saatte uyanıyor, tatil günleri de buna dahil, koşa koşa kaldırımları geçiyor, birtakım engelleri aşıyor, insanların omuzlarına tosluyor, dönüp özür dilemeye bile zaman bulamadan, en çirkin fotoğrafımın basılı olduğu kartları bir yerlere okutuyor; trene, otobüse veya vapura biniyordum. Enseme hapşırılmış, sırtıma biri göbeğini yüklemiş, adamın et kokan ağzını yarım saat ciğerime çekmişim aldırmadan, kılı kılına iş yerine varıyor, baktığımda artık kusma refleksi mi yitirdiğim dört duvarlarca yutuluyordum.

Mesai saatlerinde kendimi, bana benzeyen birini izler gibi ağır çekimde izliyordum: Her saat başı burnumun ucunu iki parmağımla en az üç defa sıvazlayıp şefin masasına kaçamak bakıyor, evraklara sıra-sayı numarası verirken bir cerrah ciddiyeti takınıyordum, şefin azarlamak için sebep yaratırken ona gösterdiğim tahammüle, söylediklerine karşılık diyeceklerimi nasıl yuttuğuma, öğle aralarında yemek yerken yükselmek için olmadık yalakalıklar yapan birkaç bilindik isimle ilgili atıp tutmalarına, ihtiraslı değilim derken ne kadar

yalancı olduğuma, özellikle güneşli günlerde gelen, iş yerinden kaçma isteğini nasıl bastırduğuma, her defasında yeni bir durummuş gibi şaşırıyor; iş çıkışı da üstüme aldığım partial paltomdan daha yorgun, başım önümde evime dönüyordum.

İş yerinde, trende, vapurda veya otobüste değilsen, pek bir hukukumun olmadığı, yalnız birkaçının yüzüne aşına olduğum insanlarla, sekiz katlı bir apartmanda yaşıyordum.

O gün –çalışma saatleriyle ilgili yasanın meclise gittiği gündü– iş dönüşü markete uğramayı düşünürken gözüm oturduğum evin balkonuna takıldı. Normalde kafamı laletayin kaldırır, her şey sabah bıraktığım gibiyse –nereye gidecekse koca daire– markete giderdim.

Balkon kapısı açık olmasaydı yine öyle geçip gidecektim. Ama prensibimdir, hava nasıl olursa olsun sabah evden çıkarken balkon kapısını kapatırım. Biraz dikkatli bakınca balkon kapısı açık, mutfaktaki tül perde de kıpırdıyormuş gibi geldi bana. İkinci prensibimdir, evden çıkarken ev güneş alsın diye perdeleri toplarım.

* * *

Markete gitmekten vazgeçtim.

Dış kapı, birkaç merdiven / kısa ama aydınlık bir hol / aiddatları gününde ödediğimden panoda / oturduğum / dairenin numarası ve ismim yok / boy aynasına

B

A

Y

R

A

K / ASIL / -dığından yüzümü göremiyorum.

Apartment girişlerine bu muameleyi layık görürüm her zaman. Deneysel (laf aramızda kötü) şiirlere alet ederim onla-

rı çünkü kalabalıktır apartman girişleri, adımını atar atmaz içinden yarasaların kaçtığı mağaralara benzerler. Fazla ilgilidir, hep araştıran bir göz vardır oralarda. Apartman yöneticisinin daire şefleri gibi iki de bir laf sokarcasına, biraz da ergen tribine benzettiğim yazışmaları, borçlular listesi, tam girişi kesen ve kimin kullandığı meçhul masa-sandalye, kapının yanına pusmuş yangın söndürme tüpleri, ağzına kadar reklam, bankalardan gelen kredi kartı ekstresi ve broşür dolu posta kutuları, silinmeye silinmeye kataraktlı olmuş boy aynası ve daha bir sürü ıvır zıvırıyla insanın canını sıkan, üstüne abanan yerlerdir.

Apartman girişimize nefretimi kustuktan sonra, şans bu ya asansör zemin kattaydı, bir de çağır düğmesine basıp gelmesini beklemeyecektim, bir an evvel eve çıkıp ne olup bittiğini yerinde kontrol etmeliydim. Bindim, ikiye bastım. Kapı aheste beste kapandı. Bir dişli bir çengele yaslanmak için titredi. Sapanla yukarı fırlatılacakmış gibi bir pozlar, afra taffa hareketler, gıcırdamalar, damar damar üstüne binmiş gibi kütürdemeler. Ve tüm bunların sonunda iki katı iki yılda çıkarma operasyonuna başladı sağ olsun. Emektar asansör diyorlardı, onlar böyle dedikçe dedemin sırtına binmişim de beni yukarı katlara çıkarmaya zorluyormuşum gibi hissediyordum. Hele bir de herkesin görebileceği bir yere kırmızı etiketin içinde “Bu asansöre binmek tehlikelidir...” diye başlayan bir uyarı astılar mı “emektar”lığı belgelenmiş oluyordu.

Ben bunları düşünürken ikinci kata geldik. Kapı rica minnet açılırken birinin, merdivenlerden inen kasketli bir başın gölgesi duvarda göründü, giderde burgaçlar çizerek kaybolan pis su gibi, bir anda füppp diye yutulup kayboldu bir alt kata doğru. Adımlar hızlandı. Daha iyi görebilmek için tirabzandan tutunup eğildim. Spiral merdivenlerden kaydı gitti şapkalı adamın gölgesi.